

Tanıdığım Akif Emre

Hamit Kardeş:

<http://www.dunyabulteni.net/manset/422576/hamit-kardas-tanidigim-akif-emre>

**2011 yılından vefat ettiği ana kadar gazeteci yazar Akif Emre birlikte çalışan Hamit Kardeş, kendisiyle ilgili anılarını Dünya Bülteni için yazdı
Dünya Bülteni/ Haber Merkezi**

Gazeteci yazar Akif Emre'nin vefatının sene-i devriyesinde uzun süre birlikte çalıştığı ve son anlarında da başucunda olan Hamit Kardeş anılarını bizim için yazdı..

Berberer geçen son saatler

23 Mayıs 2017 Çarşamba, Akif Emre son projesi Haberiyaı'ı açalı 15 gün olmuş. Ben de sitenin yazı işleri müdürlüğünü yapıyorum. Sabah mesaiye başlamış, siteye ilk haberleri girmiş, manşetleri düzenlemiş ve günün gündemini hazırlamışım. 10:30'da yayın toplantısını yapacak, o günkü gelişmeleri nasıl göreceğimizi müzakere edeceğiz.

Saat 9:30'da Akif Hoca aradı, biraz gecikeceğini ancak toplantıya yetişeceğini söyledi. Ofise geldiğinde 10:15 idi saat. Haber dairesine selam verip odasına geçti. Berberde traş olmuş, bu sebeple gecikmişti. Bir poğaçaya almış, çayıyla günün ilk öğününü yiyecekti belki de. Toplantı saati gelince hazırladığım gündemin çıktısını alıp odasına geçtim. Çayından bir yudum alabilmiş, poğaçası yarım kalmıştı. Koltuğa sızmıştı. Akif Hoca uyuyor olamazdı, seslendim cevap vermedi. Yaklaşıp bir kez daha seslendim, yine cevap yoktu. Omzuna dokundum. Tepki vermeyince kalbini kontrol ettim. Çok yavaş atıyordu ya da belki de ben öyle hissettim. Arkadaşları çağırıp

yere yatırdık, arkadaşlar ambulansı ararken ben bildiğim kadarıyla ilk müdahaleyi yaptım. Ne yazık ki bu konuda tecrübeli değildim ama yapabildiğim kadarıyla yaptım.

Mukadderat... Ambulans İstanbul'un en merkezi yerine, Gayrettepe'ye yarım saatte gelebildi. Sağlık ekipleri bizi odadan çıkarıp 40 dakika boyunca içeride müdahale etti. Biri çıkıp Akif Bey'i ilk kimin bu halde gördüğünü sordu. Öne atıldım, beni odaya aldılar. Olayın nasıl gerçekleştiğini sordular. Anlattım. Başlarındaki doktor, tüm müdahalelere rağmen Akif Bey'in vefat ettiğini söyledi.

Sonrasında olay nasıl duyuldu bilmiyorum, Haberiyyat ofisi bir anda sevenleri ile doldu. Akif Hoca ile birlikte çalışanlar, yakın dostları son veda için geldi. **Mehmet Güney**'in Akif Hoca'nın başucuna yere oturup dua ettiğini hatırlıyorum.

İslam dünyasının acılarını, sevinçlerini Türkiye'nin gündemine sokmak için gece gündüz çalışan, bunun için gazeteler çıkaran, kitaplar yayımlayan, haber siteleri kuran Akif Emre, 60 yaşında genç denilebilecek bir çağda aramızdan ayrılmıştı. Dostları cenazesinin başucundaydı.

Vefatından bir gün önce 18:30'da editör arkadaşları uğurladıktan sonra odasına gitmiş, ben de müsaade istemiştim. Afrika'dan gelen **İbrahim Tıgılı** onu ziyarete gelmiş, beraber oturuyorlardı. Bir misafir daha bekliyorlardı. "Müsaade etmiyorum, gel otur, konuşacağız" diyerek alıkoydu beni. Henüz tefrişatı tamamlanmamış odasında bulunan tek boş sandalyeye oturdum. Bir saat boyunca eski günlerden, ortak tanıdıklardan, Dünya Bülteni'ndeki arkadaşlardan söz ettik. Uzun süredir görüşmediği **Ahmet Sezer** ve **Mehmet Güner**'in neler yaptığını sordu. Beklediği arkadaşları telefon edip ofisin konumunu istedikten sonra bana dönüp çıkabileceğimi söyledi. Ayağa kalkıp odanın kapısına kadar beni geçirdi ve sarıldı bana. Onunla son sohbetimiz olacağını nasıl bilebilirdim ki...

Son yazısı vefat ettiği gün Yeni Şafak'ta yayınlanmıştı, "Riyad'da Bir Marvel Filmi" başlığıyla. ABD Başkanı Trump'un Riyad'ı ziyaretinde Suudi Arabistan Kralı Selman ve Mısır Cumhurbaşkanı Sisi ile bir küreye dokunurken çekindikleri fotoğraf üzerinden Ortadoğu'daki yeni dengeleri yorumluyordu.

Dünya Bülteni'nde geçen dokuz yıl

Akif Hoca ile 2011 yılının mart ayı başlarında Dünya Bülteni'nde çalışmaya başladığımda tanıştım. Elbette öncesinde de yazılarını okuyordum. Akif Hoca 1970'lerden itibaren Türkiye'deki Müslüman camianın okuyan ve yazan kesimi üzerinde önemli bir yer edinmişti. Akabe, İnsan, Klasik ve Küre gibi yayınevleri; Yeni Devir ve Yeni Şafak gazeteleri ile Umran ve İslam başta olmak üzere birçok dergide çalıştı, yazılar yayımladı. Yazdıklarını pek fazla kitap haline getirmese de dergi ve gazetelerde yazdıkları bir araya getirilse hacimli bir külliyat olur. Dünya Bülteni'nde yaklaşık dokuz yıl genel yayın yönetmenliği yaptı. Vefatından kısa bir süre önce ise haberiyyat.com sitesini hayata geçirdi. Makine mühendisliğinden mezun olmasına rağmen yayıncılık ve gazetecilikte karar kılmıştı.

Rüzgara göre yön değiştirmiyordu

Akif Hoca, rüzgara göre yön değiştiren biri değildi. Hiç sapmadığı ilkeleri ve taviz vermediği hassasiyetleri vardı. Bu çerçevede bildiklerini yazmaktan sakınmadı ancak bunu yaparken kimseyi kırmadı, nezaketten hiç uzaklaşmadı. Eleştirilerinde isim vermekten özellikle kaçındı, fikir ve eylemleri eleştirdi.

Gündelik olaylardan, mefkuremize katkı sağlamayacak her eylemden uzak durdu ve görmezden geldi. Haberiya.com'un açılışı sırasında kaleme aldığı manifestosunda "Farkımız, biraz da herkese önemli olduğu telkin edilen her bilginin haber olmadığını göstermek; yani yayınladıklarımız kadar yayınlamadıklarımızın da önemli olduğunu göstermek" diyerek haber olarak gösterilen her şeyin aslında haber olmadığını belirtiyordu.

Nitekim **Dünya Bülteni**'nde beraber çalıştığımız yıllarda **Abant Platformu** ve **Türkçe Olimpiyatları** gibi etkinliklerle ilgili hiçbir haber yapmamıza izin vermedi. Diğer yayın organlarında büyükçe görülen ve büyük ilgiyle karşılanan haberlerin bizde yer almamasının gerekçesini 15 Temmuz darbe kalkışmasından sonra anlayabildik ve Akif Bey'in ne kadar uzak görüşlü olduğunu yeniden anladık.

Yeni bir medya dili oluşturmak için büyük bir çaba harcadı. Olaylara Batı penceresinden değil, bizim zaviyeden, yerli bir gözle bakan bir dil... Hem Dünya Bülteni'nde hem de Haberiya'ta cazip olan günceli yakalamak yerine düşünce dünyamızı anlamlandıracak gündemi, yani hakikati takip etmeyi, kıyıda köşede kalmış ancak hakikati temsil eden gündemi kamuoyuna duyurmanın peşindeydi.

Tek amacı Müslüman coğrafyanın sesini doğru olarak duyurmak

Emre'nin medyadaki en büyük çabası, Müslüman coğrafyaların sesini Türkiye kamuoyuna ve Türkiye Müslümanlarınınkini de dünyaya doğru bir şekilde duyurmaktı. Bunun için Dünya Bülteni'nde Türkçe, Arapça ve İngilizce yayınlar yapıyordu. Emre için habercilik sadece savaş ve katliamların duyurulması değildi. Bunun için dünyadaki diğer Müslümanların sevinçlerini, hüznelerini, gelenek ve göreneklerini, kültürlerini de Türkiye'deki Müslümanlara tanıtarak bir iletişim kurma gayreti içerisindeydi.

Akif Emre'nin habercilik anlayışında Filistin, Keşmir, Myanmar, Doğu Türkistan, Balkanlar ve Endülüs büyük önem taşırdı. Buradaki Müslümanlarla irtibatı vardı ve bu coğrafyalarla ilgili haberlere ayrı bir önem verirdi. Doğu Türkistan ve Keşmir'le ilgili en güncel haberler onun yönettiği sitelerden takip edilebiliyordu. Son yazdığı yazıların birinde yine Keşmir'i hatırlatmış ve "Filistin diye bir meselemizin unutulmaya başlandığı bir ortamda Keşmir'i hatırlamaya niyeti var mı İslam dünyasının?" diye sormuştu.

Yapıcı Muhalif

Akif Emre, muhalif bir isimdi ve resmi ideoloji karşıtlığı ile de öne çıkıyordu. Ancak muhalifliği hiçbir zaman yıkıcı olmadı. Yazılarında eleştirirken şahısları hedef almaktan özellikle kaçınır, isim vermemeye özen gösterirdi. Kimseyi küstürmez, kimseye sövmezdi. Yazılarının temel gayesi doğruyu göstermekti. Kesinlikle umutsuzluğa yer vermezdi. Hep bir umut beslerdi. Zaten son yazılarından birinin başlığı da “Çürüme de umut da hep var olacak” şeklindeydi. Ancak son zamanlarda muhalif seslere yönelik gelişen tahammülsüzlükten de şikayetçiydi. Bir yazısında bunu şu satırlarla dile getirmişti:

“Modern siyaset düşüncesinde siyasal muhalefeti kültürümüze yabancı bulanlar kendi kültürlerinin gereklerine ne kadar tahammül edebiliyor? Toplumsal çürüme, yozlaşma karşısında ses çıkarmayı modern anlamda anarşizmle itham etmeyi işlevsel bulanlar karşısında ıslah ediciler, emr-i bil maruf yapanlar baş tacı mı ediliyor? Siyasal muhalefeti yıkıcılık, değerlere karşı tahrip-kârlıkla suçlayanlar kötülükten nehyetme niyetinde olanlara hangi gözle bakıyor?”

Son dönemlerinde yalnız bırakılmıştı Akif Hoca. Haberiyat’ı kurmuş ancak medya siteden ciddi alıntılar yapmasına rağmen sitenin kuruluşunu haber yapmamıştı. Bir sohbetimizde “Cengiz Er dışında kimse Haberiyat’ın kuruluşunu haber yapmadı, Allah ondan razı olsun” demişti. Vefatından sonra ardından yazılanları okusa ne derdi acaba? Belki de övüldüğü zamanlarda yaptığı gibi gülümseyerek “Abartmayın canım” derdi sadece.

Akif Emre yaşarken çok sayıda çok sayıda kişiye yol gösterdi ve şu an birçoğu önemli yerlerde bulunuyor. Kimi medyada, kimiye akademide... Yazılarının da önemli bir okuyucu kitlesi vardı ve çoğu ses getiriyordu. Yine de Akif Hoca gibi istikametini hiç bozmamış, inandığı değerlerden taviz vermeyen bir mütefekkirin yazılarının dikkate alması gerekenler tarafından ne derece görüldüğünü bilemiyorum.

Kendisi ile altı sene çalıştığım ve vefatına kadar talebesi olduğum için nasipli hissediyorum kendimi. Rabbim rahmet eylesin ve bizi cennette buluştursun.